

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

BEŞİNCİ BÖLÜM

VERDU VERDU/İSPANYA KARARI

(Başvuru No. 43432/02)

KARAR

STRAZBURG

15 Şubat 2007

KARARIN KESİNLEŞTİĞİ TARİH

9 Temmuz 2007

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli düzeltmelere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2021. Bu gayriresmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Verdu Verdu / İspanya davasında,*Başkan*

P. LORENZEN,

Hâkimler

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

J. BORREGO BORREGO,

R. JAEGER,

M. VILLIGER,

ve Bölüm Yazı İşleri Müdürü C. WESTERDIEK'in katılımıyla Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (Beşinci Bölüm), 22 Ocak 2007 tarihinde gerçekleştirdiği kapalı müzakerelerin ardından, aynı tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. İspanya Krallığı aleyhine açılan davanın temelinde, İspanya vatandaşı olan Leopoldo Verdú Verdú'nun ("başvuran"), 3 Aralık 2002 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca Mahkemeye yapmış olduğu başvuru (no. 43432/02) bulunmaktadır.

2. Başvuran, Alicante'de avukatlık yapan Avukat F.J. D Carbonell Rodríguez tarafından temsil edilmektedir. İspanya Hükümeti ("Hükümet"), kendi görevlisi olan Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Hukuku Müdürlüğü Başkanı Avukat I. Blasco Lozano tarafından temsil edilmektedir.

3. Başvuran, özellikle Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasını ileri sürerek, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası ve 3. Fıkrasının a) bendi, 7. ve

8. fıkraları ve Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi bağlamında birçok şikâyet sunmaktadır.

4. Mahkeme, 14 Şubat 2006 tarihinde, başvurunun kısmen kabul edilebilir olduğuna ve müşteki tarafın sunduğu savcılık tarafından açılan istinaf davasına katılma dilekçesinin başvurana bildirilmemesine ilişkin olarak Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası bağlamındaki şikâyetlerden birinin Hükümete bildirilmesine karar vermiştir. Mahkeme, Sözleşme'nin 29. maddesinin 3. fıkrasındaki hükümlerden yararlanarak, davanın kabul edilebilirliği ve esasının aynı anda incelenmesine karar vermiştir.

OLAY VE OLGULAR

DAVANIN KOŞULLARI

5. Başvuran 1963 doğumludur ve Petrel'de (Alicante) ikamet etmektedir.

6. Başvuran sık sık piyango bileti almakta ve daha sonra bu biletleri, şehrindeki geleneksel bir festivalin düzenlenmesi için kurulan bir dernek adına satmaktadır.

7. Başvuran, 17 Şubat 1996 tarihinde, İspanya milli piyangosunun 56.262 sayılı çekilişinden altı bilete sahiptir. Aynı tarihte, çekiliş yapıldığında, biletlerden birine 492 milyon peseta değerinde (2.956.979.55 EUR) özel ödül çıkmıştır. Başvuran, özel ödül kazanan bileti kendine saklamış ve J.P.R.'ye başka bir bilet vermiştir.

8. J.P.R. 25 Nisan 1996 tarihinde, haksız mal edinme nedeniyle Elda 3. Sorgu Hâkimliğine (Alicante) başvuran hakkında suç duyurusunda bulunmuştur. Müşteki, kendisi ile başvuran arasında, aralarından birinin özel piyango ödülü kazanması durumunda kazanılan miktarı paylaşmayı kabul ettikleri bir anlaşma olduğunu iddia etmiştir. J.P.R. şikâyetine dayanak

olarak, Petrel şehrinin noteri huzurunda verilen birkaç tanığın ifadesini delil olarak sunmuştur.

9. Soruşturmanın sonlandırılmasının ardından, dava dosyası, karar verilmek üzere Alicante 3. Sulh Ceza Hâkimliğine sevk edilmiştir.

10. Bu sırada başvuran, satın alınan piyango biletlerinin ortak malikleri olmaları nedeniyle başvuran tarafından kazanılan özel ödülün yarısının mülkiyetini almayı talep eden kuzeni C.V.M. tarafından açılan hukuk davası çerçevesinde Elda 4. Asliye Hâkimliği huzuruna çağırılmıştır.

11. Alicante 3. Sulh Ceza Hâkimliği, duruşmanın ardından verilen 30 Ekim 1997 tarihli bir kararla başvurayı, Ceza Kanunu'nun 535. maddesinde öngörülen haksız mal edinme suçundan beraatine karar vermiştir. Sulh Ceza Hâkimliği, başvuranın, J.P.R. de dâhil olmak üzere aynı şirkette çalışan diğer kişilerle birlikte milli piyango oynadığının ve biletleri satın almak ve dağıtmak ile görevli olduğunun kanıtlandığını değerlendirmiştir. Sulh Ceza Hâkimliği, başvuranın birkaç sene önce, özel piyango ödülünü kazanması durumunda, ödülü tek taraflı olarak J.P.R. adına bağışlamaya söz verdiğini tespit etmiştir. Sulh Ceza Hâkimliği, bu sonuca varırken, özellikle birkaç sene önce başvuran ve J.P.R. arasında geçen bir konuşma ile ilgili olarak duruşma sırasında tanıkların ifadelerini dikkate almıştır. Sulh Ceza Hâkimliği, bununla birlikte, verilen bu sözün, başvurayı, ödülü J.P.R. ile paylaşmaya zorunlu kılmadığı ve sonuç olarak, başvurana atfedilen suçların Ceza Kanunu'nun 535. maddesinde öngörülen suçu teşkil etmediği kanaatine varmıştır.

12. Savcılık, başvuranın serbest bırakılmasına karar veren Alicante 3. Sulh Ceza Hâkimliği kararına karşı Alicante *Audiencia Provincial* (İstinaf Mahkemesi) önünde istinaf başvurusunda bulunmuştur. Bu başvuru, cevap verme imkânı olan başvurana bildirilmiştir. Ardından, J.P.R. savcılığın istinaf davasına katılma dilekçesi sunmuştur.

13. *Audiencia Provincial*, 31 Mart 1998 tarihli bir karar ile kararı bozmuş ve başvurayı haksız edinme suçundan suçlu bularak yedi ay hapis cezasına ve ihtilaf konusu ikramiyenin yarısını tazminat olarak ödemeye mahkûm

etmiştir. *Audiencia Provincial*, bu bağlamda, tazminat olarak, C.V.M. tarafından açılan hukuk davasının sonucuna bağlı olarak, asgari 123 milyon peseta (739.244.888 EUR) olmak üzere, ikramiyenin yüzde ellisine karşılık gelen bir meblağ belirlemiştir.

14. *Audiencia Provincial*, başvuranın kendine sakladığı ve J.P.R.'ye verdiği iki ihtilaf konusu bilete ek olarak aynı çekilişten dört adet başka bilete sahip olması dışında, sorgu hâkimliği tarafından tespit edilen olaylara dayanmıştır. *Audiencia Provincial*, başvuran ve J.P.R. arasında bir anlaşma olduğunun kanıtlandığını değerlendirmiştir. *Audiencia Provincial*, olayların hukuki niteliği konusunda, söz konusu anlaşmanın, sözlü ve karşılıklı olarak, başvuranı, özel piyango ödülünü J.P.R. ile paylaşmaya zorunlu kıldığını tespit etmiştir. Bu koşullarda, istinaf mahkemesine göre, başvuranın anlaşmanın varlığını reddetmesi ve sonuç olarak anlaşmanın kendisine dayattığı zorunluluğu yerine getirmemesi, haksız mülk edinme olarak incelenmelidir.

15. Başvuran, dava hakkında çeşitli itirazlarda bulunduktan sonra, Anayasa'nın 24. (adil yargılanma hakkı ve masumiyet karinesi ilkesi), 25. (kanunilik ilkesi) ve 33. (mülkiyet hakkı) maddelerini ileri sürerek Anayasa Mahkemesine *amparo* başvurusunda bulunmuştur. Başvuran, başvurusunda, diğer iddiaların arasında, müştekinin savcılık tarafından açılan istinaf davasına katılma dilekçesinin, savcılığın istinaf davasındaki gerekçelerden farklı gerekçelere dayandığından ve bu dilekçenin kendisine bildirilmediğinden şikâyetçi olmuştur.

16. Anayasa Mahkemesi, 15 Ekim 2002 tarihinde bildirilen 30 Eylül 2002 tarihli bir kararla *amparo* başvurusunu reddetmiştir. Anayasa Mahkemesi, başvuranın, şikâyetçi tarafından sunulan istinaf davasına katılma dilekçesinin bildirilmemesi bağlamındaki şikâyeti ile ilgili olarak, şikâyetçinin savcılığın iddialarını yinelemekle sınırlı kaldığını gözlemlemiştir. Anayasa Mahkemesi, bunu aşağıdaki gibi ifade etmiştir:

“(…) İstinaf davasına katılma dilekçesi, ne haksız mal edinme suçunun unsurları ne de hukuki sorumluluk sorunu bakımından herhangi bir özerk iddia ortaya koymadan, anlaşmanın var olduğu ve kanıtlandığı, ödülün yarısını ödeme zorunluluğu oluşturduğu ve haksız mal edinme suçunun etkilerini kapsamak için yeterli olduğu yönündeki savcılık iddialarını yinelemekle sınırlı kalmakta, ayrıca, savcılığın istinaf davası dilekçesinin son paragrafında açıkça bahsedilen, *amparo* davacısının kuzeninin davacıdan ödülün yarısını talep ettiği hukuk davası ile ilgili olarak, katılma dilekçesine herhangi bir unsur eklenmemektedir.

(…) Dolayısıyla, istinaf davasına katılma dilekçesinin kabulünden ve bu dilekçenin bildirilmemesinden kaynaklanan herhangi bir savunma imkânsızlığı (başvuran için) tespit edilemez, zira bu [dilekçe], savcılığın iddiaları dışında iddia sunmamış ve mahkûmiyet kararı, asıl istinaf davasında bahsedilmeyen unsurlara dayanmamıştır.”

B. İlgili İç Hukuk Kuralları ve Uygulaması

1. Olayların Meydana Geldiği Tarihte Yürürlükte Olan Ceza Muhakemesi Kanunu

Madde 795 § 4

“İtiraz başvurusundan sonra hâkim, on günlük bir süre içinde bunu diğer taraflara gönderecek ve bu süre sona erdikten sonra, itiraz veya katılma dilekçelerinin sunulup sunulmadığına bakılmaksızın, takip eden iki gün içinde, sunulan tüm dilekçeleri içeren dosyayı *Audiencia*’ya gönderecektir.”

2. İstinaf Davasına Katılma Dilekçesinin Taraflara İletilmesine İlişkin Olarak Anayasa Mahkemesi İçtihatları

10 Nisan 2000 tarihli ve STC 93/2000 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı (mevcut davada Anayasa Mahkemesi tarafından verilen kararda bahsedilmiştir)

“Katılma dilekçesi ile ilgili olarak, Anayasa Mahkemesinin yerleşik içtihatlarına göre, söz konusu başvurunun içerik ve kapsamının biçimi, hâkimlerin ve mahkemelerin sorumluluğu dâhilinde, olağan bir yasaya uygunluğun yorumlanması sorunu olsa da, istinaf davasına katılmanın kabul edilebilirliği, tarafların kendilerini savunma ve katılan tarafların iddialarına itiraz etme imkânına sahip olacağı şekilde bu tür iddiaların tartışılması ve itiraz edilmesi olasılığına bağlıdır (...) Bu bağlamda, STC 56/1999 sayılı

kararın da tespit ettiği gibi, Ceza Muhakemeleri Kanununun ve özellikle Kanun'un 795. maddesinin 4. fıkrasının, istinaf davasına katılma dilekçesinin bildirilmesini öngörmemesi bir engel değildir, zira Anayasa'nın 24. maddesinin 1. fıkrasına göre dava süresince savunma ilkesinin her durumda korunması gerektiği için böyle bir eyleme duyulan ihtiyaç normun anayasal kural ve ilkeler ışığında yorumlanmasından kaynaklanmaktadır.”

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME’NİN 6. MADDESİNİN 1. FIKRASININ İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

17. Başvuran, müşteki (J.P.R.) tarafından sunulan katılma dilekçesinin kendisine bildirilmediğini ve sonuç olarak, buna itiraz etme imkânı olmadığını iddia etmektedir. Bununla birlikte başvuran, başvurusunda, savcılığın istinaf davasındaki iddialarının müştekinin katılma dilekçesindeki iddialarla örtüştüğünü kabul etmiştir. Başvuran Sözleşme’nin 6. maddesinin 1. fıkrasını ileri sürmektedir. Söz konusu hüküm aşağıdaki gibidir:

“Herkes davasının, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili uyuşmazlıklar (...) konusunda karar verecek olan (...) bir mahkeme tarafından (...) görülmesini isteme hakkına sahiptir. (...)”

18. Hükümet, bu iddiaya karşı çıkmaktadır.

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

19. Mahkeme, söz konusu şikâyetin, Sözleşme’nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını tespit etmektedir. Mahkeme ayrıca, başka herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesinin bulunmadığını saptamaktadır. Dolayısıyla, söz konusu şikâyetin kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekmektedir.

B. Esas Hakkında

20. Başvuran, mahkûmiyet kararının, müştekinin katılma dilekçesindeki iddialara dayandığını ve *Audiencia provincial* huzurunda bu iddialara itiraz etme imkânı olmadığını ileri sürmektedir. Başvuran, kendisini suçlayan tarafların iddialarını sunmak için iki imkânları olduklarını ve müştekinin iddialarına itiraz edemeyerek kendisinin yalnızca bir imkânı olduğunu gözlemlemektedir.

Başvuran, taraflar arasında herhangi bir anlaşma olmadığını ve bundan müştekinin savcılığın istinaf davasına katılma dilekçesinde ilk defa bahsedildiğini savunmaktadır. Bu dilekçenin kendisine bildirilmemesi, adil yargılanma hakkını ihlal etmektedir.

21. Hükümet, Anayasa Mahkemesinin *amparo* başvurusu kararında tespit ettiği gibi, mahkûmiyet kararı yalnızca savcılığın istinaf davasında bahsedilen unsurlara dayandığı için savcılığın istinaf davasına katılma dilekçesinin bu davaya hiçbir unsur eklemeyi vurgulamaktadır. İstinaf davasında verilen karar ile yapılan değişiklik, varlığı daha önce hem duruşma sonrası verilen kararı ile hem de *Audiencia provincial* huzurunda kanıtlanmış olan ve nedeni duruşma hâkimi tarafından yanlış değerlendirilen anlaşmanın hukuki niteliğine dayanmaktadır

Hükümete göre Mahkemenin görevi, bütünüyle ele alındığında davanın adil olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğini incelemektir. Hükümet, başvuranın, istinaf dâhil kendisine yönelik iddialara itiraz etme imkânı olduğu, itiraz ettiği ve kendisini savunmasının imkânsız hale getirilmediği kanaatindedir.

22. Mahkeme öncelikle, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının gerekleri söz konusu olduğunda, söz konusu davanın belirli özelliklerinin dikkate alınması gerektiğine ilişkin içtihadını hatırlatmaktadır (*bu davaya uygulanabildiği ölçüde (mutatis mutandis) Meftah ve diğerleri/Fransa* [BD], no. 32911/96, 35237/97 ve 34595/97, § 47, AİHM 2002 VII).

23. Mahkeme, mevcut davada, Anayasa Mahkemesinin 30 Eylül 2002 tarihli kararında konuyla ilgili yerleşik içtihadına atıfta bulunduğunu (bk. yukarıdaki “İlgili İç Hukuk”), bu içtihada göre, Ceza Muhakemesi Kanunu, istinaf davasına katılma dilekçesinin bildirilmesini öngörmese de, savunma ilkesini sağlamak için taraflara kendilerini savunma ve katılan tarafların iddialarına itiraz etme imkânı verilmesi gerektiğini tespit etmektedir.

24. Mahkeme bununla birlikte, somut olayda, Anayasa Mahkemesinin kararında, müştekinin savcılığın istinaf davasına katılmasının, özerk iddialar sunmadan savcılığın iddialarını yinlemekle sınırlı kaldığını tespit ettiğini kaydetmektedir. Başvuran, Mahkeme huzurundaki başvurusunda, müştekinin katılma dilekçesinde, “savcılığın kriterlerine ve iddialarına dayandığını” ileri sürmektedir.

25. Mahkeme, somut olayda ortaya çıkan sorunun, savcılık tarafından açılan istinaf davasına katılma dilekçesinin başvurana bildirilmemesinin yargılamanın adillliğini ihlal edip etmeyeceği ile ilgili olduğu kanaatindedir, zira çekişmeli yargılama ilkesi, davanın tarafları için, “hâkime sunulan herhangi bir belge veya görüş hakkında bilgi edinme ve tartışma hakkı” anlamına geldiği kanaatindedir (bk. *J.J./Hollanda*, 27 Mart 1998 tarihli karar, *Karar ve Hükümlerin Derlemesi* 1998 II § 43, *Vermeulen / Belçika*, 20 Şubat 1996 tarihli karar, *Karar ve Hükümlerin Derlemesi* 1996 I § 33). Veyahut Anayasa Mahkemesinin yaptığı gibi, mevcut davada önemli olan söz konusu bildirim eksikliği nedeniyle başvuranın kendini etkili bir şekilde savunma imkânının bulunup bulunmadığının, yani söz konusu dilekçenin bildirilmesinin ihtilafın sonucu üzerinde bir etkisi olup olmayacağının değerlendirilmesidir.

26. Mahkeme, somut olayda, istinaf davasında hüküm veren mahkemenin, gerekçeli kararın ve savcılığın istinaf davasının ötesine geçmeyerek ve ana suçlamada yer almayan herhangi bir unsura atıfta bulunmadan, Sulh Ceza Hâkimliği tarafından kanıtlandığı belirtilen olaylara farklı bir hukuki nitelik kazandırmak ile sınırlı kaldığını belirtmektedir.

27. Mahkeme, bu koşullarda, savcılık tarafından açılan istinaf davasına katılma dilekçesinin bildirilmesinin ve aynı zamanda başvuranın savcılığa cevap verme imkânının bulunmasının, *Audiencia Provincial* huzurunda görülen uyuşmazlığın sonucu üzerinde herhangi bir etkisi olamayacağını tespit etmektedir. Mahkeme nitekim başvuranın kendisi başvurusunda, şikâyetçinin katılma dilekçesinin, savcılığın istinaf davasındaki iddialarla örtüştüğünü kabul etmişken, bu eylemin yokluğunun başvuranın haklarını nasıl ihlal edebileceğini ya da *Audiencia Provincial* huzurunda, kendini savunmak için gerekli gördüğü iddiaları sunma imkanını nasıl azaltacağını tespit edememiştir..

28. Dolayısıyla, başvuranın somut olayda, *Audiencia Provincial* tarafından mahkûm edilmesi ve bu kararın daha sonra Anayasa Mahkemesi tarafından onanması bu açıdan tartışılmaz. Sonuç olarak, davanın özel koşullarında, başvuran, kendisine bildirilmediği için katılma dilekçesine itiraz etme imkânının bulunmamasının, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasını ihlal ederek kendisini savunmasını imkânsız hale getirdiğini, kendisine gerçek kapsamı veya özü olmayan bir hak verilmedikçe ileri süremez (bk. *Stepinska/Fransa*, no. 1814/02, § 18, 15 Haziran 2004 et *P.D./Fransa*, no. 54730/00, §§ 30 ve ss, 20 Aralık 2005). Ayrıca başvuran, söz konusu dilekçenin bildirilmemesinin kendisine nasıl zarar verdiğini de belirtmemiştir (*Poryazov/Bulgaristan* (k.k.), no. 57656/00, 27 Kasım 2006).

29. Mahkeme, kendini savunma ve tarafların iddialarına itiraz etme hakkının aynı zamanda Anayasa Mahkemesinin savunma hakkına ilişkin yerleşik içtihatları arasında yer aldığını kaydetmektedir. Mahkeme, somut olayda, davanın özel koşulları ışığında, ikincil rolüne uygun olarak, Anayasa Mahkemesi tarafından katılma dilekçesinin bildirilmemesini gerekçelendirmek için ileri sürülen gerekçenin ne dayanaktan yoksun ne de keyfi olduğu sonucuna varmıştır. Sonuç olarak, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası ihlal edilmemiştir.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME,

1. Oy birliğiyle, başvurunun kabul edilebilir olduğuna;
2. İkiye karşı beş oyla, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının ihlal edilmediğine *karar vermiştir.*

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları gereğince 15 Şubat 2007 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Claudia WESTERDIEK
Bölüm Yazı İşleri Müdürü

Peer LORENZEN
Başkan

Mevcut kararın ekinde, Sözleşme'nin 45. maddesinin 2. fıkrasına ve Mahkeme İçtüzüğü'nün 74. maddesinin 2. fıkrasına uygun olarak hâkimler Lorenzen ve Villiger'in sunduğu ortak ayrık görüş yer almaktadır.

P.L.
C.W.

HÂKİM LORENZEN VE HÂKİM VILLIGER'İN

ORTAK AYRIK GÖRÜŞÜ

(Çeviridir)

Aşağıdaki nedenlerle çoğunluk görüşüne katılamıyoruz.

Dava, bir sanığın ceza yargılaması dosyasındaki tüm belgelere erişme ve bunlara cevap verme imkânı ile ilgilidir. Bu konudaki içtihatların çok sayıda ve kategorik olduklarını tespit etmekteyiz. Mahkeme bu bağlamda özellikle aşağıdaki kararları vermiştir: *Lobo Machado/Portekiz*, 20 Şubat 1996 tarihli karar, *Karar ve Hükümlerin Derlemesi* 1996 I, ss.206-207, § 31, *Vermeulen/Belçika*, 20 Şubat 1996 tarihli karar, *Derleme* 1996 I, s. 234, § 33, *Nideröst-Huber/İsviçre*, 18 Şubat 1997 tarihli karar, *Derleme* 1997 I, ss. 101 ve kalanlar, *Kress/Fransa* [BD], no. 39594/98, § 74, *F.R./İsviçre*, no. 37292/97, 28 Haziran 2001, *Ziegler/İsviçre*, no. 33499/96, 21 Şubat 2002, *Contardi/İsviçre*, no. 7020/02, 12 Temmuz 2005, *Spang/İsviçre*, no. 45228/99, 11 Ekim 2005, *Ressegatti/İsviçre*, no. 17671/02, 13 Temmuz 2006.

Mahkeme, tüm içtihatlarında, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının yorumlanmasında nettir: söz konusu hüküm, ilke olarak, ceza veya hukuk davasındaki taraflara, kararını etkilemek amacıyla hâkime sunulan tüm belge veya görüşler hakkında bilgi edinme hakkı vermektedir (özellikle bk. *Lobo Machado/Portekiz*, *ibidem* ve son olarak, *Ressegatti*, *ibidem*, § 30).

Çoğunluğa göre, başvuranın belgeye ilişkin görüşlerini sunma imkânı olmasının bir faydası yoktur. Bu görüşe katılamayız. Başvuranın J.P.R. tarafından sunulan belgeye ilişkin görüşleri, *Audiencia provincial* huzurundaki davanın çözümüne hiçbir katkıda bulunmayabilirdi, ancak bu konu dışıdır. Mahkeme'nin de sık sık belirttiği gibi, görüşlerin davanın sonucu üzerindeki gerçek etkisi azdır (*Ressegatti*, *ibidem*, § 32). Söz konusu içtihat, bir belgenin kendini savunmasıyla ilgili olup olmadığına karar

vermenin sanığa bırakılmasının daha iyi olduğu ilkesine dayanmaktadır, zira sanık, bunu için en iyi konumdadır.

Hiçbir unsur, mevcut davanın yukarıda bahsedilen içtihattan ayrılmayı gerekçelendirdiğini desteklememektedir. Somut olayda, J.P.R. tarafından sunulan belgenin tam anlamıyla savcılığın istinaf davasıyla aynı olduğu ortaya çıkmış olsaydı, bu içtihadı takip etmemeyi düşünebilirdik. Bu gösterilmemiştir.

Dolayısıyla, özellikle altta yatan gerekçe bize bütün olarak inandırıcı ve Mahkemenin Sözleşme'nin 6. maddesi tarafından güvence altına alınan adil yargılanma hakkına ilişkin genel yorumuyla uyumlu görüldüğü için, Büyük Daire'nin ve çeşitli dairelerin on yıldan fazla bir süredir tutarlı bir şekilde uyguladığı bu önemli içtihadı uygulamak zorunda hissetmekteyiz.